



# ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 48

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ  
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας  
πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ  
Ὁδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 10.— Ἐξάμ. δρ. 5  
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ            , 15.—            , 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὠρισμένον  
ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον  
ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ·  
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΚΑΠΕΛΛΟΥ Η ΝΟΣΤΙΜΗ...



(Ψιτ, ψιτ! — Μὴν κοττάζης βρέ!)

— Μὰ τί ἀναιδὴς σοῦ εἶνε κατὰ  
αὐτὸς ὁ ἀέρας!





ΜΕΤΑΡΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΑ ΙΑΙΩΑΤΕΡΑ ΣΑΣ 10 ΔΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ Ο ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ

— Πάω, ελπε, χρυσέ μου άφέντη, κι' δσα καλά κάνεις εδώ στη γη, να ταύρης δεκαπλάσια στα ούρανα...
— Ο Μήτρος έστέναζε βαθύτατα και έλαβε την άντιθεση διευθύνων...
— Κύρ Μήτρο, κατι έχάρισες στην κόρη τής κυρά Σαθάνας...

— Πάω, ελπε, χρυσέ μου άφέντη, κι' δσα καλά κάνεις εδώ στη γη, να ταύρης δεκαπλάσια στα ούρανα...
— Ο Μήτρος έστέναζε βαθύτατα και έλαβε την άντιθεση διευθύνων...
— Κύρ Μήτρο, κατι έχάρισες στην κόρη τής κυρά Σαθάνας...

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Εκ τής γραφής επεξηγείται ο χαρακτήρ. Απαντήσεις μόνον εις ψευδώνυμα, διά κάθε άνάλυσιν χωρητικώς δέον να εσκακίωται δε, 2.)
Νεαρόν Αοχίαν. Λάρισσαν. — Πώς τό πάτατε και ζητείτε άνάλυσιν του χαρακτήρος σας! Σας! Μα εις πράγμα που να μη τό ξερωτε, τίποτε που να σας ξερωτε, κατι διά τό όποιον να μη ειδοθε βέβαιος; Κι' όμως να ξερωτε πόσο άδικα αυτό έθαν γένον σαν έσας, ελάττω, ξεσκον, με τόσον καλά προθέσεις...

— Πάω, ελπε, χρυσέ μου άφέντη, κι' δσα καλά κάνεις εδώ στη γη, να ταύρης δεκαπλάσια στα ούρανα...
— Ο Μήτρος έστέναζε βαθύτατα και έλαβε την άντιθεση διευθύνων...
— Κύρ Μήτρο, κατι έχάρισες στην κόρη τής κυρά Σαθάνας...

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

(Εκάστη έγκρισις ή άνατίθεσι διά τό 1920 δραματική. Οι έγκριόντες ψευδώνυμα κέρπει να μάς γράφον τό όνομα και την διευθύνσιν των.)
Ένεκρίθησαν: «Κόρη των Βράχων», «Κόρη των Κυμάτων», «Μικρός Κρίνος», «Πολυκέλαδον Καναρίνιον», «Γυιός του Ψηλορείτη», «Αεροπλάνον», «Αριελ», «Γαλαγός».

— Πάω, ελπε, χρυσέ μου άφέντη, κι' δσα καλά κάνεις εδώ στη γη, να ταύρης δεκαπλάσια στα ούρανα...
— Ο Μήτρος έστέναζε βαθύτατα και έλαβε την άντιθεση διευθύνων...
— Κύρ Μήτρο, κατι έχάρισες στην κόρη τής κυρά Σαθάνας...

ΕΝΤΟΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑ ΑΝΤ. ΕΥΝΑΡΙΟΥ Στερεότης, κομψότης, τιμαί άδυνατότητα (Κραματικού 19).

— Πάω, ελπε, χρυσέ μου άφέντη, κι' δσα καλά κάνεις εδώ στη γη, να ταύρης δεκαπλάσια στα ούρανα...
— Ο Μήτρος έστέναζε βαθύτατα και έλαβε την άντιθεση διευθύνων...
— Κύρ Μήτρο, κατι έχάρισες στην κόρη τής κυρά Σαθάνας...



— Η δουλία μας άρχισε και συνεχίσθηκε άβίαστα. Με τί λαίμαργία ξεφύλλισε ό καθένας τό πνεύμα του άλλου, θέλοντας να έμβαθύνη, να μάθη, τί; Κοινές άναμνήσεις, εκείνα τα «θυμάσθε»; που σε κάνουν να μελαγχολήσ και τέκνον την ψυχή ξαναζωντανεύοντας τά περασμένα...
— Η μητέρα μου έλεγε ότι ειδοθε πολύ άπασχολήμενος στό Πλουί. Πώς, δέν σας φέρνει ο δρόμος κατά 'δω;...
— Τό έναντίον, ειπα χαμογελώντας. Γό φθινόπωρο, όπως ξερωτε, είν' οι διακοπές, να ποιμε των χωρικών και δέν έχει δουλειές, ώστε... Σας υπόσχομαι να περνώ τακτικά.

— Η μητέρα μου έλεγε ότι ειδοθε πολύ άπασχολήμενος στό Πλουί. Πώς, δέν σας φέρνει ο δρόμος κατά 'δω;...
— Τό έναντίον, ειπα χαμογελώντας. Γό φθινόπωρο, όπως ξερωτε, είν' οι διακοπές, να ποιμε των χωρικών και δέν έχει δουλειές, ώστε... Σας υπόσχομαι να περνώ τακτικά.

— Η μητέρα μου έλεγε ότι ειδοθε πολύ άπασχολήμενος στό Πλουί. Πώς, δέν σας φέρνει ο δρόμος κατά 'δω;...
— Τό έναντίον, ειπα χαμογελώντας. Γό φθινόπωρο, όπως ξερωτε, είν' οι διακοπές, να ποιμε των χωρικών και δέν έχει δουλειές, ώστε... Σας υπόσχομαι να περνώ τακτικά.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ (48) ΕΣΙΛΑΣΜΟΣ (48)

Αι χέρρες του έτρεμον. Έν ριπή οφθαλμού διεξήλθε την έπιστολήν. Η μορφή του συσκοτίσθη και τά μάτια του εξέστραφαν ζοφερά...
— Άλλ' όμως ή ψυχή επέμεινε άκόμη...
— Πολύ άργά, δυστυχώς, τή ειπεν, ιδιαιτέρως ο γέροντα Ιατρούς. Ουδέμια κατ' έπιστήμην έλπει υπελείψει...
— Άνταλλάσσω μετά δίδων Ευλοκάστρου. Διευθύνσις: Μικρόν κρήνον. Άκράταν.
— Φίλοι και φίλοι εις Βόλον φθάνω. Πάλιν την διοκοπεσίαν άλληγογραφίαν έπαναλαμβάνω.

— Άλλ' όμως ή ψυχή επέμεινε άκόμη...
— Πολύ άργά, δυστυχώς, τή ειπεν, ιδιαιτέρως ο γέροντα Ιατρούς. Ουδέμια κατ' έπιστήμην έλπει υπελείψει...
— Άνταλλάσσω μετά δίδων Ευλοκάστρου. Διευθύνσις: Μικρόν κρήνον. Άκράταν.
— Φίλοι και φίλοι εις Βόλον φθάνω. Πάλιν την διοκοπεσίαν άλληγογραφίαν έπαναλαμβάνω.

— Άλλ' όμως ή ψυχή επέμεινε άκόμη...
— Πολύ άργά, δυστυχώς, τή ειπεν, ιδιαιτέρως ο γέροντα Ιατρούς. Ουδέμια κατ' έπιστήμην έλπει υπελείψει...
— Άνταλλάσσω μετά δίδων Ευλοκάστρου. Διευθύνσις: Μικρόν κρήνον. Άκράταν.
— Φίλοι και φίλοι εις Βόλον φθάνω. Πάλιν την διοκοπεσίαν άλληγογραφίαν έπαναλαμβάνω.

ΤΗ ΔΕΘΡΩΝΗΜΑΤΑ

Η. Leonard. Συνδρομή προς έγγραφην σας έλήφθη. Άθηνάν Μαυρομάλλη. Συνδρομή σας έλήφθη. Κ. Μοτικίθην. Ένεκρίθησαν. Διά τό άλλο ζήτημα σας άπαντήσαμε άμέσως εις τό ύπ' αριθ. 44ον φύλλον τής Σφαιρας. — Ν. Γούλιαν. Συνδρομή σας άναεώθη. — Ι. Ράπτην. Ένεκρίθησαν. — Έλάφι τής Ερμού. Έγχεώθητε δραχ. δύο και 2). — Ν. Κουτσόπουλον. Ευχαριστούμεν. — Γυιόν Ψηλορείτη. Τό άλλο κομμάτι θα δημοσιευθή εις τό επόμενον όπως έγγραψατε. — Β. Κουτινήν. Δέν γνωρίζομεν. Σ. Βακαλόπουλον. Στείλατε κανένα να τό Ιδοίμε.

Από του προσεχούς φύλλου τής ΣΦΑΙΡΑΣ νέον ελληνικόν μυθιστόρημα ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

— Άπό καιρό σε καιρό βλέπω τον εαυτό μου στον καθρέφτη: εγω ή δχι άκόμη άσπρες τρίχες...
— Μα τί περίεργο! Κ' εγω τό αυτό ποδούσα. Άν ήμουν κ' εγω γέρος, ούτε λυπές, ούτε τύψεις για τά περσιμένα δέ θα με βασάνιζαν πιά. Φαναξόβουν τον άνάτο μου άμα δέ περνούσαν τά χρόνια...
— Άπ' τά χρόνια τά πολλά δάκλειαν οι πληγές δέν θάμειαν ούτε τά σημάδια τους.

ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΑ

— Άπό καιρό σε καιρό βλέπω τον εαυτό μου στον καθρέφτη: εγω ή δχι άκόμη άσπρες τρίχες...
— Μα τί περίεργο! Κ' εγω τό αυτό ποδούσα. Άν ήμουν κ' εγω γέρος, ούτε λυπές, ούτε τύψεις για τά περσιμένα δέ θα με βασάνιζαν πιά. Φαναξόβουν τον άνάτο μου άμα δέ περνούσαν τά χρόνια...
— Άπ' τά χρόνια τά πολλά δάκλειαν οι πληγές δέν θάμειαν ούτε τά σημάδια τους.

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΑΓΝΟΣ ΕΡΩΣ

Ο κ. Μάκης Αμορόζος αγαπούσε την γειτονοπούλαν του. Θέλετε τ' όνομά της; Α, όχι! Ο κ. Μάκης τό έκρατούσε μυστικό. Δέν τόλεγε σέ κανένα. Μόνο κάθε βράδυ, έπαιρνε μόνο τον κιθάρα του και πήγαινε κάτω άπ' τή παράθυρα τής Έκείνης. Τής έτραγουδούσε περιπαθέστατα μίνορε, συνοδευόμενα από τούς έκ βοθέων στεναγμούς τής κιθάρας του.



Κεϋψον, ω φίλη, τόν έρωτά μάς γιατί ό κόσμος είνε κακός.

Έκείνη πράγματι δέν του έδειχνε τίποτε. Άραγε νά ησθάνετο τίποτε; Έλαβε τόσας έπιστολάς πυριφλεγείς και σπαραξικαρδίους του κ. Μάκη και ούτε άπάντησιν έστειλε, ούτε καρμιάν άλλην ένδειξιν έδωκε. Ο κ. Μάκης διρωτιάτο κάμιά φορά «μήπως δέν έλαβε τās έπιστολάς μου; Έκείνην τήν τελευταίαν ίδίως ή όποία κατέληγε:

Δέν αγαπώ, ως αγαπούν οι άνθρωποι συνήθως εγώ βαδίζω μόνος μου και όχι με τό πλήθος. Είς τήν ίδίαν έπιστολήν τής έγραφεν ότι ό έρωσ του δέν είνε σαρκικός δέν ήγάπα παρά μόνον τήν ψυχήν της. Και τής ανέπτυσε τά ιδανικά του περί έρωτος:

Δέν θέλω κάλλος αΰθαδες παρθένου άλαζόνος θρασείας έκ της κολλονής, ψυχράς έκ θωπευμάτων. Βλέμμα δέν έρριψι ποτέ εις πτέρυγας ταΐνος ούδ' εις φιάλην στίλβουσαν πλην στείραν άρωμάτων.

Νά πώς ήθελεν ό κ. Μάκης τήν έρωμένην του:

«Ωράν τήν θέλω και λευκή ως νεκρικήν σινδόνην».

Η άλήθεια είνε ότι ή Έκείνη ήσαν δλωσ τό αντίθετον άπ' ό,τι ήθελεν ό κ. Μάκης. Στρομπουλή, παχουλή, γεμάτη χιμούς, όλη φωτιά... Και τί γέλοια θάκανε διαβάζοντας τούς υπερρωμαντικούς λυρισμούς του κ. Μάκη με τίς φιλενάδες της και μ' έναν ώραϊον άνθυπολογαγόν, εις τόν όποιον ή μητέρα της ελχεν ένοικιάσει ένα δωμάτιον. Άλλά ό κ. Μάκης ήγάπα τήν ψυχήν της και τήν έρλεπε όχράν και λευκήν ως νεκρικήν σινδόνην. Και ούδεμίαν ελχε άμφιβόλλαν ότι άντηγαπάτο. Περί αύτου έβεβαιώθη μία νύκτα και ίδου πώς: Κατά τήν συνήθειάν του έστέκετο κάτω άπό τήν παράθυρα του δωματίου της, εις τό όποϊον αύτή εκοιμάτο εις τās άνκάλας του ώραϊου άνθυπολογαγού και... «έτραγώδει»:

«Άς σβύσουν τάστρα μία στιγμή κι' άγέρας μή φυσηση κανείς νά μήν άκούση τό λόγο που θά πώ...»

Ο άγέρας όμως, εις πείσμα του κ. Μάκη, έφύσησε σφοδρός, άρπαξεν άπό τήν ταράτσαν όπου ήτο άπλωμένη ή μουνογάδι, ένα μανδύλι άστέγνωτο ακόμα και τό επέταξε στά χέρια του... Τί άλλο έμπορούσε γάνε για τόν κ. Μάκη τό μανδύλι αύτό παρά... «δακρύβροκτον», μουσκεμένο στά δάκρυα;... Ποιος θά τό έντείνεν ότι ή Έκείνη δέν έπαυσε κρυφίως δι' αύτόν; Και άν δέν του όμολόγει τόν έρωτά της... αύτό έσήμαινεν ότι ήθελε νά τόν διατηρήση ιερώ-ερον έν τή καρδιά της...

Ηλθεν όμως καιρός, πού ή Έκείνη όμολόγησε τόν... διάπυρον πλέον έρωτά της πρός τόν κ. Μάκη. Ο ώραϊος άνθ πολοχαγός μίαν ώραϊαν προΐαν έφυγεν αϊφνιδίως άφήσας τήν Έκείνην εις κατάστασιν πολύ δύσκολον... Η μη-έρα της κίτέφυγεν εις Ιατρούς και μαιας... αλλά παντού τής παρέστησαν τό πράγμα ως επικίνδυνον. Έπρεπε λοιπόν νά περιμένουν φουσιολογώντας, τόν ένγατον μήνα. Ένα κορίτσι τό είλε. Πώς νά τό εκθέση εις τούς κινδύνους μιάς έκρώσεως; Έπρεπε όμως νά καλυφθή τό σκάνδαλον. Και ό καλύτερος τρόπος ήτο ό γάμος. Και με τόν έν άλλον, άπό τόν κ. Μάκη;

Τότε ή Έκείνη του όμολόγησε τόν έρωτά της και του έξεμυστηρέυη, ότι, καθ' έν



Ποιος τό χέρει ότι τήν Άνοιξη μόνο απηγάωνει ό Έρωσ; είνε έρωδιτικώτερος τόν χειμώνα, τίς μέρες ωού κάνει μακάδα.

Αναγνώρισις...

— Δέν μου λές, Γιώργο, με πόσα βήτα γράφεται τό κρεββάτι; — Μά... αναλόγως τών προσώπων που κοιμούνται...

Άθήναι Ροδοδάκτυλος Ήως

Άνα τελειώσετε...

— Τί δουλειά κάνεις Κώστα; — Κάθομαι. — Άμ' έσύ; — Έγώ βοηθώ τόν Κώστα. — Έ, όταν τελειώσετε κ' οι δύο σας έλ'άτε που σας θέλω. Μά όταν τελειώσετε... (Έκ του Γαλλικού) Ασπρος Κόρακας

Κάτω τό ζερό σου!

— Προσοχήή! Έκτασις του άριστερου πόδος. Άρρος! Κάποιος εκτείνει τόν δεξιόν. Και ό λογίας-γυμναστής άποτεινόμενος στόν παραστάτην του, εκ του άλλου άκουσ' — Μόνο τό άριστερό είτα βρέ! Και σύ εκτείνεις... και τά δύο, ζφον! Κάτω τ' άλλο τό ζερό σου!... Μ. Παλαιολόγος

χρόνιον ή ψυχή της άνήκεν εις αύτόν και μόνον (τόν κ. Μάκη καλέ) εκείνος ό παληάνθρωπος ό άπατεών (περι του ώραϊου άνθυπολογαγού πρόκειται) έγινε κύριος του σώματός της. Άθώο κορίτσι, δέ' ή'ερε τίποτε άπό αύτά, καλέ, και τό παρεπάλανθεν εκείνος ό άχρετός... Τό σώμα της... Άλλά τήν ψυχήν της τήν διετήρησεν άγνήν και λευκήν ως κρίνον.

Και ό κ. Μάκης, κατασυνγκεκινημένος, τήν ώδήγησεν εις τόν βωμόν του Ύμνειου. Και είπε μέν κάποια κακή γειτόνισσα τήν παροιμίαν: «όποιον αγαπάει ό Θεός του δίνει γυναίκα... έγκυον», αλλά ό κ. Μάκης δέν έσκέπτετο «ως σκέπτονται οι άνθρωποι συνήθως, αύτός έβάδιζε μόνος του και όχι με τό πλήθος».

— Παραεπλανήθη— έλεγε — τό είδωλον τής καρδιάς μου και υπέπεσον εις παράπτωμα. Άλλά τουλάχιστον δέν υπήρξα εγώ ό συννενοχος του άμαρτηματός της!... Α, όχι! Έγώ δέν έμόλυνα τόν άγνόν, ιδανικόν έρωτά μου! Ο Μερφιστο

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Άρχίζει πάλι σφιξιμο της μέσης και του σώματος και σικκοράφα θά γενή ό κάθε θεοκόμματος. Θά σκάσ' από τό σφιξιμο ή κάθε μιά ώραία γιατ' έγεινε... σιενός κορσές ή Μόδα τελευταία.



Ο Λάπτας και ή Ίνταλγκό τρελλαινουν τήν Άθήνα και τρέει κάθε έφοπλιστής και καθ' έφοπλιστίνα. Νά δείξω ό Μήτρος του Λελέ κ' ή Μπίλλω τής Κικής πώς κόλλησαν ευγένειαν κ' έχουν... ιδεάν μουσικής.

Οι δάσκαλοι έχουν χαρές χορεύουν αι δασκάλες κι' άνεβοκατεβαίνουν εις τής Βουλής τίς σάλες. Αδελάνουν όλοι οι μισθοι και πανει πειά ή γκρίνια ώρα και αι δασκάλισσες τά βάλουνε λουστρίνα.



Και με τό κού πού ήχοισε τά ξύλα ακριβήγανε, όγ'όντα... μόνον ή όκά τά κόβουνα επήγανε. Μά μη πολυσκοτιζέσθε! Κι' αν λείπουν τά καυσόξυλα βροίσκετε γάμπες περιστές στο δρόμο για φουρνό-ξυλα!... Ο Κλεάνθης

Τά μυστήρια του Μιστόκλη ΓΥΝΑΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΝΤΡΟΙ

Κ' ύστερα, ρε Μανιώ, φταίει—σού λένε—ό φοηάς! Άκου, ρε, μυστήρια! Δέν έχη άθροπότη ή Οίκουμένη, ούτε φιλότιμο, ούτε ξεγυιέται τίμια κι' άντρείκεια. Καλά τόλεγε κ' εκείνος ό Άντζέμης ό Εξέρος—νά μου ζήσης χρυσορρήμονα!— πώς αι γυναίκαί ενίγαναν άντρου κ' οι άντρου κατανήσανε γυναίκα... Ρε νά τονέ δέρον ή γυναίκα του, ρε Χριστέ! Μά τή Βγγελλίστρα, ρε βάσανο, τόν έδεργε με τήν παντοϋφλα. Έκει, που γύριξα, φυροδικώντας, άκουσα σε μίαν αλλη φωνές. Πάω κ' εγώ για νά μανίσω. Παράξενο μου φάνηκε—είπα λέω: «καγιάς χωρίς Μιστόκλη... Χουφτιάδα τή σκοτώστρα και παρησιάζομαι, ρε Παναγιά γκρινιέρα—ποιός του κοιτάει ως κνήμη γκίχ... του τρώω τά σπλάχνα και του ρουφώ τό γαίμα π' και φί. Έτσι τό τραβήξω τό ουδερικόν άπ' τή θήκη... θ' άνοιξη μνημα, λέω! Σε μίαν αλλη, εκεί κατά τό σταθμό τής Πελοποννήσεως, μιά μαρμπουνάρα, μανάρη πρῶμα, ρε Μανιώ, όχι νά στο πώ—εδεργε τόν άνδρα της, γιατί, λείν νά μου ζήσης λεβέντρα μου!— τή: έπαιξες τόν παρὰ στόν τζόγο. Πάει ό Ρήγας, πάει ό Φάντης, φάτσα είνε ό Καβάλλος. Τί νά σου πώ, ρε βάσανο; τή ζήλεφα, μά τό Στανό... Παλικαροσ', τεχνίτρα, ρε σπλάχνο—άσπλαγχο... Τούσκαγε κάτι κατακέφια... Θεός! Ένα κάρρο ξύλο τουρριξ... Είπα, ρε εμμαρμένη, νά τόν άφίσω, νά τόν τουλουμιάση... νά τόν κνήμη τρακόσες οκάδες, μά πάλι— ήμαρτον Παναγία μου!...—μ' έπινξε τό φιλότιμο, ρε Χριστέ... Άντρας κ' εγώ, άντρας κ' εκείνος λεγόμασε στήν Κοινωνία νομίζω; Ντροπής πρῶμα. Και... στήβω τήν τσίβα μου, τήν φερμάρω τήν λεγάμενη... κ'είπα—λέω: «...Θά έπέμβω!» Τόσο έφτασε, τό φόβο μου νάχη, ρε ή Ήρωδιάδα! Ξεράθησαν τά χέρια της και τήν έπήρε τό παράνονα, ρε Ναβουχοδονόσορα, τί θά πη άνδρας! Κ' εκείνου του μπαράσα, τουπα νά φορέση φουστάνια, γιατί άν τόν τύχω πάλι πουθενά μ' άντρείκεια, θά σου τόν φέρω ρε Μανιώ, έσένα, ρε μοβόρα—ξηγιέμαι τσαγκο φουστίκι εγώ—νά του άνοιξης δεκο, τώ κομπότρυκες έσύ, γιατί εγώ δέν καταδέχομαι—είτα!...



Ο Μιστόκλης